

ГОРСКО КОЛЕДАРЧЕ

Три дни и три нощи валъ снѣгъ. Затрупа дръвчетата и тѣ изтрѣпнаха отъ студъ и прекършиха бѣли клони. Въ трѣтъ надуваше съдрана гайда въ комина, тропаше на вратитѣ и рѣмжеше като мечка.

Нашата кжща заприлича на воденица. Дѣдо Спасъ само рѣшкаше огъня, а баба шѣташе неуморно и все се връщаше отъ вѣнъ побѣлѣла, а коситѣ ѝ свѣткаха посипапи отъ скрежъ.

— Уфъ, дръвцата свършихме, а Коледа иде! Бѣдникъ нѣмаме! Ще угасне огъня! — тюккаше се тя.

— Ще ида за дърва! — добавяше дѣдо Спасъ.

— Въ тая фъртуна вълци ще те изядатъ!

Най-сетне бабата се съгласи. На другия денъ снѣгътъ спрѣ. А презъ нощта небето свѣтна

чисто като стъкло. Трепнаха звездитѣ. Земята блесна чистичка като варосана. Дѣдо Спасъ запрѣгна воловетѣ. Сложи си хлѣбъ. Напълни колата съ слама. Наметна шарения чулъ и трѣгна. Заблещука лулата му като свѣтулка, кацнала на бѣлитѣ му мустаци.

На баба сякашъ олекна. Изпроводихме го до вратията. Колата заскърца по замръзналия снѣгъ и се потули между кжшитѣ.

Другия денъ до мрѣкнало чакахме дѣда да се върне. Нѣмаше го. Бѣше Бѣдни вечеръ. Мама сложи софрата.

— Разкжсали сж го вълци! — викаше баба и ронѣше горчиви сълзи.

Тате седѣше замисленъ. Азъ надничахъ презъ прозореца. Всички се бѣха прибрали и сладко лапаха питкитѣ, облиз-